

КОНВЕНЦІЯ ПРО УГОДИ ПРО ВИБІР СУДУ

Держави-сторони цієї Конвенції,

прагнучи розвивати міжнародну торгівлю та інвестиції шляхом розширення правового співробітництва;

вважаючи, що таке співробітництво може бути розширене шляхом уніфікації правил щодо юрисдикції та визнання і виконання іноземних судових рішень у цивільних або комерційних справах;

вважаючи, що таке розширене співробітництво вимагає, зокрема, встановлення міжнародно-правового режиму, який забезпечує визначеність та ефективність виключних угод про вибір суду між сторонами комерційних операцій, та регулює визнання та виконання судових рішень, винесених за результатами проваджень на основі таких угод,

вирішили укласти цю Конвенцію та домовилися про такі положення:

Розділ I

Сфера дії та визначення

Стаття 1 Сфера дії

1. Ця Конвенція застосовується у міжнародних справах до виключних угод про вибір суду, укладених у цивільних чи комерційних справах.

2. Для цілей розділу II справа є міжнародною, якщо сторони не є резидентами однієї і тієї самої Договірної Держави та відносини між сторонами, а також всі інші обставини, які стосуються спору, незалежно від місця знаходження обраного суду, пов'язані не лише з цією Державою.

3. Для цілей розділу III справа є міжнародною, якщо вимагається визнання або виконання іноземного судового рішення.

Стаття 2 Виключення зі сфери дії

1. Ця Конвенція не застосовується до виключних угод про вибір суду:

a) стороною яких є фізична особа, яка діє головним чином у своїх особистих, сімейних чи побутових інтересах (споживач);

b) які стосуються трудових договорів, включаючи колективні угоди.

2. Ця Конвенція не застосовується до таких питань:

a) статус та дієздатність фізичних осіб;

b) зобов'язання з утримання;

c) інші питання сімейного права, включаючи режим власності подружжя та інші права або обов'язки, що впливають зі шлюбних чи подібних відносин;

d) заповіти та спадкування;

e) неплатоспроможність, мирові угоди боржника з кредиторами, а також подібні питання;

f) перевезення пасажирів і товарів;

g) забруднення морів, обмеження відповідальності у позовах, пов'язаних з морським правом, загальною аварією та аварійним буксируванням і рятувальними операціями;

h) справи у сфері антимонопольного (конкурентного) законодавства;

i) відповідальність за ядерну шкоду;

j) позови у зв'язку із завданням шкоди особі, що подаються фізичними особами або від їх імені;

k) позови у зв'язку із завданням шкоди матеріальному майну, які не ґрунтуються на договірних відносинах;

l) речові права на нерухоме майно та права оренди нерухомого майна;

m) юридична дійсність, нікчемність або ліквідація юридичних осіб та чинність рішень їхніх органів;

n) дійсність прав інтелектуальної власності, інших ніж авторські або суміжні права;

o) порушення прав інтелектуальної власності, інших ніж авторські чи суміжні права, крім спорів про порушення авторських прав, що виникли внаслідок порушення договору між сторонами, який стосується зазначених прав, або могли виникнути у зв'язку з порушенням такого договору;

p) дійсність записів у державних реєстрах.

3. Незважаючи на пункт 2, спір не виключається зі сфери дії цієї Конвенції, якщо питання, виключене згідно з цим пунктом, виникає лише як попереднє та не є предметом провадження. Зокрема, той факт, що питання, виключене згідно з пунктом 2, виникає під час

здійснення захисту, не виключає провадження зі сфери дії Конвенції, якщо таке питання не є предметом провадження.

4. Ця Конвенція не застосовується до арбітражу та пов'язаних з ним проваджень.

5. Спів не виключається зі сфери дії цієї Конвенції в силу лише того факту, що його стороною є Держава, включаючи уряд, державний орган або будь-яку особу, яка представляє інтереси держави.

6. Ніщо в цій Конвенції не впливає на привілеї та імунітети Держав чи міжнародних організацій щодо них самих або їхнього майна.

Стаття 3 Виключні угоди про вибір суду

Для цілей цієї Конвенції:

а) «виключна угода про вибір суду» означає угоду, укладену двома або більше сторонами, яка відповідає вимогам пункту с) та визначає – для цілей вирішення спорів, що виникли або можуть виникнути у зв'язку з конкретними правовідносинами – суди однієї Договірної Держави або один чи декілька визначених судів однієї Договірної Держави із виключенням юрисдикції будь-яких інших судів;

б) угода про вибір суду, яка визначає суди однієї Договірної Держави або один чи декілька визначених судів однієї Договірної Держави, вважається виключною, якщо сторони прямо не передбачили інше;

с) виключна угода про вибір суду повинна бути укладена або підтверджена документально –

і) в письмовій формі; або

ii) будь-якими іншими засобами зв'язку, які забезпечують доступність інформації для того, щоб вона була придатною для подальшого посилення на неї;

d) виключна угода про вибір суду, яка є частиною договору, повинна розглядатися як угода, що не залежить від інших умов договору. Дійсність виключної угоди про вибір суду не може бути оскаржена лише на тій підставі, що договір не є дійсним.

Стаття 4

Інші визначення

1. У цій Конвенції «судове рішення» означає будь-яке рішення, винесене судом по суті, незалежно від його назви, включаючи постанову чи наказ, а також визначення видатків або витрат, здійснене судом (у тому числі посадовою особою суду), за умови, що таке визначення стосується рішення по суті, яке може бути визнане або виконане відповідно до цієї Конвенції. Тимчасові запобіжні заходи не вважаються судовим рішенням.

2. Для цілей цієї Конвенції організація або особа, інша ніж фізична особа, вважається резидентом Держави:

- a) в якій вона має юридичну адресу;
- b) за законодавством якої вона була зареєстрована або утворена;
- c) в якій знаходиться її центральний орган правління; або
- d) в якій вона здійснює свою основну діяльність.

Розділ II

Юрисдикція

Стаття 5

Юрисдикція обраного суду

1. Суд або суди Договірної Держави, визначені у виключній угоді про вибір суду, мають юрисдикцію для вирішення спору, до якого застосовується ця угода, за винятком випадків, коли угода є недійсною за законодавством цієї Держави.

2. Суд, що має юрисдикцію згідно з пунктом 1, не може відмовитися від здійснення юрисдикції на підставі того, що спір має розглядатися судом іншої Держави.

3. Попередні пункти не впливають на правила:

a) щодо юрисдикції стосовно предмету чи ціни позову;

b) щодо внутрішнього розподілу юрисдикції між судами Договірної Держави. Однак, у випадку, коли обраний суд має право на свій розсуд приймати рішення щодо передачі справи, належна увага має бути приділена вибору сторін.

Стаття 6

Зобов'язання суду, що не був обраний

Суд Договірної Держави, іншої ніж Договірна Держава обраного суду, зупиняє або закриває провадження, до якого застосовується виключна угода про вибір суду, крім випадків, коли:

- a) угода є недійсною відповідно до законодавства Держави обраного суду;
- b) сторона не мала здатності укласти угоду згідно із законодавством Держави суду, до якого подано позов;
- c) застосування угоди призвело б до очевидної несправедливості або очевидно суперечитиме публічному порядку Держави суду, до якого подано позов;
- d) з виняткових причин, які не залежать від сторін, угода не може бути належним чином виконана; чи
- e) обраний суд прийняв рішення не розглядати справу.

Стаття 7

Тимчасові запобіжні заходи

Тимчасові запобіжні заходи не регулюються цією Конвенцією. Ця Конвенція не вимагає та не перешкоджає суду Договірної Держави застосовувати, відмовляти у застосуванні або припиняти тимчасові запобіжні заходи. Конвенція не зачіпає можливості сторони звертатися із заявою про застосування таких заходів або для суду застосовувати, відмовляти у застосуванні або припиняти такі заходи.

Розділ III

Визнання та виконання

Стаття 8

Визнання та виконання

1. Судове рішення, винесене судом Договірної Держави, визначеним у виключній угоді про вибір суду, визнається та виконується в інших Договірних Державах відповідно до цього

розділу. У визнанні та виконанні може бути відмовлено лише з підстав, визначених у цій Конвенції.

2. Без шкоди для перегляду, який є необхідним для застосування положень цього розділу, перегляд по суті судового рішення, ухваленого судом держави його винесення, не допускається. Для запитуваного суду є обов'язковими встановлені фактичні обставини, на основі яких суд винесення рішення здійснював свою юрисдикцію, якщо тільки рішення не було винесено заочно.

3. Судове рішення визнається лише якщо воно набрало законної сили у державі винесення рішення, та виконується лише, якщо воно є таким, що підлягає виконанню у державі його винесення.

4. Визнання чи виконання може бути відкладене або у ньому може бути відмовлено, якщо судове рішення є предметом перегляду у державі його винесення або якщо не закінчився строк, протягом якого рішення може бути переглянуто у загальному порядку. Відмова не перешкоджає подальшому зверненню щодо визнання чи виконання судового рішення.

5. Ця стаття також застосовується до судового рішення, винесеного судом Договірної Держави внаслідок передачі справи від обраного суду в цій Договірній Державі, як це передбачено у пункті 3 статті 5. Однак, якщо обраний суд мав право на свій розсуд прийняти рішення щодо передачі справи до іншого суду, у визнанні або виконанні судового рішення, винесеного проти сторони, яка своєчасно заперечувала проти такої передачі у Державі винесення рішення, може бути відмовлено.

Стаття 9

Відмова у визнанні чи виконанні

У визнанні або виконанні може бути відмовлено, якщо:

а) угода була недійсною згідно із законодавством Держави обраного суду, якщо тільки обраний суд не встановив, що угода є дійсною;

б) сторона не мала здатності укласти угоду згідно із законодавством запитуваної Держави;

с) документ, на підставі якого відкрито провадження, чи інший еквівалентний документ, що містить основні елементи позову,

і) не був вручений відповідачу завчасно та у такий спосіб, щоб надати йому можливість організувати свій захист, за винятком випадків, коли відповідач з'явився до суду та надав пояснення і не оскаржив факт неналежного вручення у суді винесення рішення, за умови, що законодавство держави винесення рішення дозволяло таке оскарження, або

- ii) був вручений відповідачу у запитуваній Державі у спосіб, що є несумісним з основоположними принципами запитуваної Держави стосовно вручення документів;
- d) судове рішення було отримане внаслідок обману стосовно процесуальних питань;
- e) визнання або виконання було б очевидно несумісним з публічним порядком запитуваної Держави, включаючи ситуації, коли конкретне провадження, за результатами якого винесене судове рішення, було несумісним із основоположними принципами процесуальної справедливості цієї Держави;
- f) судове рішення є несумісним із судовим рішенням, винесеним у запитуваній Державі у спорі між тими ж сторонами, чи
- g) судове рішення є несумісним із судовим рішенням, винесеним раніше в іншій Державі між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав, за умови, що раніше винесене судове рішення відповідає умовам, необхідним для його визнання у запитуваній Державі.

Стаття 10

Попередні питання

1. Якщо питання, виключене згідно з пунктом 2 статті 2 або згідно зі статтею 21, виникає як попереднє, рішення щодо такого питання не визнається та не виконується відповідно до цієї Конвенції.
2. У визнанні або виконанні судового рішення може бути відмовлено якщо, та у тому обсязі, в якому таке судове рішення базувалося на рішенні щодо питання, виключеного згідно з пунктом 2 статті 2.
3. Однак, у разі винесення рішення про дійсність прав інтелектуальної власності, інших ніж авторське право або суміжні права, у визнанні чи виконанні судового рішення може бути відмовлено або воно може бути відстрочено відповідно до попереднього пункту лише якщо:
 - a) таке рішення є несумісним із судовим рішенням чи рішенням компетентного органу щодо такого питання, винесеним у Державі згідно із законодавством якої виникли права інтелектуальної власності, або
 - b) провадження щодо дійсності прав інтелектуальної власності триває в такій Державі.
4. У визнанні чи виконанні судового рішення може бути відмовлено якщо, та у тому обсязі, в якому таке судове рішення базувалося на рішенні щодо питання, виключеного відповідно до заяви, зробленої запитуваною Державою згідно зі статтею 21.

Стаття 11

Відшкодування

1. У визнанні чи виконанні судового рішення може бути відмовлено якщо, та у тій мірі, в якій судове рішення передбачає відшкодування, включаючи штрафи в порядку покарання, які не компенсують стороні фактичних втрат або завданої шкоди.

2. Запитуваний суд враховує чи дозволило відшкодування збитків, присуджене судом винесення рішення, та в якій мірі, покрити видатки та витрати, пов'язані із провадженням.

Стаття 12

Мирові угоди (*transactions judiciaires*)

Мирові угоди (*transactions judiciaires*), затверджені судом Договірної Держави, визначеним у виключній угоді про вибір суду, або укладені у такому суді у ході провадження, і які є такими, що підлягають виконанню у такий самий спосіб що й судове рішення в Державі його винесення, виконуються відповідно до цієї Конвенції у такий самий спосіб, що й судове рішення.

Стаття 13

Документи, що надаються

1. Сторона, яка звертається з клопотанням про визнання або виконання, надає:

a) повну і засвідчену копію судового рішення;

b) виключну угоду про вибір суду, її засвідчену копію або інші докази її існування;

c) якщо судове рішення було ухвалене заочно – оригінал або засвідчену копію документа, який підтверджує, що документ, на підставі якого було відкрито провадження, або еквівалентний документ були повідомлені стороні, яка не з'явилася;

d) будь-які документи, необхідні для підтвердження того, що судове рішення набрало законної сили або, у відповідних випадках, є таким, що підлягає виконанню у Державі його винесення;

е) у випадку, зазначеному у статті 12 – довідку суду Держави винесення рішення, щодо того, що мирова угода або її частина підлягають виконанню у такий самий спосіб, що й судове рішення у Державі його винесення.

2. Якщо положення судового рішення не дозволяють запитуваному суду перевірити дотримання умов, визначених у цьому розділі, такий суд може вимагати надання будь-яких необхідних документів.

3. Клопотання про визнання або виконання може супроводжуватись документом, виданим судом (у тому числі посадовою особою суду) Держави винесення рішення, у формі, рекомендованій та опублікованій Гаазькою конференцією з міжнародного приватного права.

4. Якщо документи, зазначені у цій статті, не складені офіційною мовою запитуваної Держави, вони супроводжуються засвідченим перекладом офіційною мовою, якщо законодавством запитуваної Держави не передбачено інше.

Стаття 14

Процедура

Процедура визнання, надання дозволу на виконання, або реєстрації з метою звернення до виконання, а також виконання судового рішення регулюються законодавством запитуваної Держави, якщо ця Конвенція не передбачає іншого. Запитуваний суд діє невідкладно.

Стаття 15

Подільність

Визнання або виконання окремої частини судового рішення здійснюється у разі, якщо подається клопотання про визнання або виконання цієї частини чи лише частину судового рішення може бути визнано або виконано згідно з цією Конвенцією.

Розділ IV

Загальні положення

Стаття 16

Перехідні положення

1. Ця Конвенція застосовується до виключних угод про вибір суду, укладених після набрання нею чинності у Державі обраного суду.

2. Ця Конвенція не застосовується до проваджень, відкритих до набрання нею чинності для Держави суду, до якого подано позов.

Стаття 17

Договори страхування та перестраховання

1. Провадження відповідно до договору страхування чи перестраховання не виключаються зі сфери дії цієї Конвенції на тій підставі, що договір страхування або перестраховання стосується питання, до якого ця Конвенція не застосовується.

2. Визнання та виконання судового рішення щодо відповідальності згідно з положеннями договору страхування або перестраховання не може обмежуватися чи у ньому не може бути відмовлено на тій підставі, що відповідальність згідно з таким договором включає зобов'язання про відшкодування застрахованій або перестрахованій особі щодо:

- а) питання, до якого ця Конвенція не застосовується; чи
- б) винесення рішення про відшкодування збитків, до якого може застосовуватися стаття 11.

Стаття 18

Звільнення від легалізації

Усі документи, які направляються або передаються відповідно до цієї Конвенції, звільняються від легалізації чи будь-якої іншої аналогічної формальності, включаючи апостиль.

Стаття 19

Заяви щодо обмеження юрисдикції

Держава може заявити, що її суди можуть відмовити у вирішенні спорів, до яких застосовується виключна угода про вибір суду, якщо, за винятком місця знаходження обраного суду, відсутній зв'язок між цією Державою та сторонами або спором.

Стаття 20

Заяви щодо обмеження визнання і виконання

Держава може заявити, що її суди можуть відмовити у визнанні чи виконанні судового рішення, винесеного судом іншої Договірної Держави, якщо сторони були резидентами запитуваної Держави, та відносини між сторонами та всі інші обставини, що стосуються спору, інші ніж місце знаходження обраного суду, були пов'язані лише із запитуваною Державою.

Стаття 21

Заяви щодо окремих питань

1. У випадку, якщо Держава має значний інтерес у незастосуванні цієї Конвенції до окремого питання, така Держава може заявити, що вона не застосовуватиме Конвенцію до такого питання. Держава, що висловлює таку заяву забезпечує, що заява не є ширшою, ніж необхідно, і що окреме виключене питання зрозуміло та чітко визначене.

2. Щодо такого питання Конвенція не застосовується:

а) у Договірній Державі, яка зробила заяву;

б) в інших Договірних Державах, в яких виключною угодою про вибір суду визначено суди або один чи декілька визначених судів Держави, яка зробила заяву.

Стаття 22

Взаємні заяви щодо невиключних угод про вибір суду

1. Договірна Держава може заявити, що її суди визнаватимуть та виконуватимуть судові рішення, винесені судами інших Договірних Держав, визначених в угоді про вибір суду, укладеній двома чи більше сторонами, яка відповідає вимогам пункту с) статті 3, і визначає, для цілей вирішення спорів, які виникли чи можуть виникнути у зв'язку із певними правовідносинами, суд або суди однієї чи декількох Договірних Держав (невиключна угода про вибір суду).

2. Якщо визнання або виконання судового рішення, винесеного в Договірній Державі, яка зробила таку заяву, вимагається в іншій Договірній Державі, яка зробила таку заяву, судові рішення визнається та виконується відповідно до цієї Конвенції, якщо:

- a) суд держави винесення рішення був визначений невиключною угодою про вибір суду;
- b) не існує ані судового рішення, винесеного будь-яким іншим судом, у якому могло бути порушено провадження згідно з невиключною угодою про вибір суду, ані провадження, що триває між тими самими сторонами у будь-якому іншому такому суді про той самий предмет і з тих самих підстав; та
- c) суд держави винесення рішення був судом, до якого було подано позов раніше.

Стаття 23

Одноманітне тлумачення

При тлумаченні цієї Конвенції слід враховувати її міжнародний характер та необхідність сприяння одноманітності її застосування.

Стаття 24

Перегляд дії Конвенції

Генеральний секретар Гаазької конференції з міжнародного приватного права через рівні проміжки часу вживає заходів для:

- a) перегляду дії цієї Конвенції, включаючи будь-які заяви; та
- b) розгляду доцільності внесення будь-яких змін до цієї Конвенції.

Стаття 25

Неуніфіковані правові системи

1. Стосовно Договірної Держави, в якій у різних територіальних одиницях застосовуються дві або більше правові системи щодо будь-якого питання, якого стосується ця Конвенція:

- a) будь-яке посилання на законодавство чи процесуальні правила держави повинно розумітися як посилання у відповідних випадках на законодавство або процесуальні правила, які є чинними у відповідній територіальній одиниці;

b) будь-яке посилання на місце знаходження у державі повинно розумітися як посилання у відповідних випадках на місце знаходження у відповідній територіальній одиниці;

c) будь-яке посилання на суд чи суди держави повинно розумітися як посилання у відповідних випадках на суд або суди у відповідній територіальній одиниці;

d) будь-яке посилання на зв'язок з державою повинно розумітися як посилання у відповідних випадках на зв'язок з відповідною територіальною одиницею.

2. Незважаючи на попередній пункт, Договірна Держава з двома чи більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні системи права, не зобов'язана застосовувати цю Конвенцію у ситуаціях, які стосуються лише таких різних територіальних одиниць.

3. Суд територіальної одиниці Договірної Держави з двома або більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні правові системи, не зобов'язаний визнавати чи виконувати судові рішення іншої Договірної Держави лише на тій підставі, що судові рішення було визнано або виконано в іншій територіальній одиниці тієї самої Договірної Держави відповідно до цієї Конвенції.

4. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 26

Зв'язок з іншими міжнародними інструментами

1. Ця Конвенція тлумачиться настільки, наскільки вона є сумісною з іншими міжнародними договорами, чинними для Договірних Держав, укладеними до чи після цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція не впливає на застосування міжнародного договору, чинного для Договірної Держави, укладеного до або після цієї Конвенції, у випадках, якщо жодна із сторін не має місця знаходження в Договірній Державі, яка не є учасницею Договору.

3. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, який був укладений до набрання чинності цією Конвенцією для такої Договірної Держави, якщо застосування цієї Конвенції було б несумісним із зобов'язаннями цієї Договірної Держави щодо будь-якої не-Договірної Держави. Цей пункт також застосовується до міжнародних договорів, які вносять зміни чи замінюють міжнародний договір, укладений до набрання чинності цією Конвенцією для цієї Договірної Держави, за винятком обсягу, у якому зміна або заміна створюють нові невідповідності з цією Конвенцією.

4. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, укладеного до чи після цієї Конвенції, для цілей досягнення визнання або

виконання судового рішення, винесеного судом Договірної Держави, яка також є Стороною такого міжнародного договору. Однак, судові рішення не повинно бути визнано або виконано у меншому обсязі, ніж згідно з цією Конвенцією.

5. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, який, щодо окремого питання, регулює юрисдикцію чи визнання або виконання судових рішень, навіть якщо він укладений після цієї Конвенції і навіть якщо всі заінтересовані Держави є Сторонами цієї Конвенції. Цей пункт застосовується тільки якщо Договірна Держава зробила заяву щодо міжнародного договору згідно з цим пунктом. У випадку такої заяви, інші Договірні Держави не зобов'язані застосовувати цю Конвенцію до такого окремого питання в обсязі будь-якої невідповідності, якщо виключна угода про вибір суду визначає суди чи один або декілька визначених судів Договірної Держави, яка зробила заяву.

6. Ця Конвенція не впливає на застосування правил Організації регіональної економічної інтеграції, яка є Стороною цієї Конвенції, прийнятих до чи після цієї Конвенції:

а) якщо жодна зі сторін не є резидентом Договірної Держави, яка не є державою-членом Організації регіональної економічної інтеграції;

б) що стосується визнання або виконання судових рішень між державами-членами Організації регіональної економічної інтеграції.

Розділ V

Заключні положення

Стаття 27

Підписання, ратифікація, прийняття, затвердження чи приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для підписання всіма державами.
2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню державами, які її підписали.
3. Ця Конвенція відкрита для приєднання всіх держав.
4. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття, затвердження чи приєднання передаються до Міністерства закордонних справ Королівства Нідерланди, депозитарію Конвенції.

Стаття 28

Заяви щодо неуніфікованих правових систем

1. Якщо Держава має дві або більше територіальних одиниць, в яких застосовуються різні правові системи щодо питань, яких стосується ця Конвенція, така держава може під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання заявити, що дія Конвенції поширюється на всі її територіальні одиниці, або лише на одну чи декілька з них, та може змінити цю заяву шляхом подання у будь-який час іншої заяви.
2. Заява повідомляється депозитарію та чітко встановлює перелік територіальних одиниць, до яких застосовується ця Конвенція.
3. Якщо Держава не зробить заяви відповідно до цієї статті, дія Конвенції поширюється на всі територіальні одиниці такої держави.
4. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 29

Організації регіональної економічної інтеграції

1. Організація регіональної економічної інтеграції, яка складається виключно з суверенних держав та яка має компетенцію щодо деяких або всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, також може підписати, прийняти, затвердити цю Конвенцію чи приєднатися до неї. У такому випадку Організація регіональної економічної інтеграції має права і зобов'язання Договірної Держави в обсязі, в якому така організація має компетенцію щодо питань, які регулюються цією Конвенцією.
2. Організація регіональної економічної інтеграції під час підписання, прийняття, затвердження або приєднання у письмовій формі повідомляє депозитарію про питання, які регулюються цією Конвенцією та щодо яких компетенція була передана такій організації її державами-членами. Організація невідкладно повідомляє депозитарію у письмовій формі про будь-які зміни у її компетенції, яка визначена в останньому повідомленні, направленому згідно з цим пунктом.
3. Для цілей набрання цією Конвенцією чинності, будь-який документ, який здається на зберігання депозитарію Організацією регіональної економічної інтеграції, не враховується до тих пір, поки Організація регіональної економічної інтеграції не зробить заяву згідно зі статтею 30, що її держави-члени не будуть Сторонами Конвенції.

4. Будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується в однаковій мірі, де це доцільно, до Організації регіональної економічної інтеграції, яка є її Стороною.

Стаття 30

Приєднання Організації регіональної економічної інтеграції без її держав-членів

1. Під час підписання, прийняття, затвердження чи приєднання Організація регіональної економічної інтеграції може заявити, що вона здійснює компетенцію щодо всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, і що її держави-члени не будуть Сторонами цієї Конвенції, але будуть зобов'язані виконувати її в силу підписання, прийняття, затвердження або приєднання Організацією.

2. У випадку здійснення Організацією регіональної економічної інтеграції заяви згідно з пунктом 1, будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується, в однаковій мірі, де це доцільно, до держав-членів Організації.

Стаття 31

Набрання чинності

1. Ця Конвенція набирає чинності у перший день місяця, який починається після спливу тримісячного періоду після здачі депозитарію другої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання, зазначеного у статті 27.

2. Відповідно ця Конвенція набирає чинності:

а) для кожної Держави чи Організації регіональної економічної інтеграції, які в подальшому її ратифікують, приймають, затверджують або приєднуються до неї – у перший день місяця, який починається після спливу тримісячного періоду після здачі депозитарію їхньої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання;

б) для територіальної одиниці, на яку поширюється дія цієї Конвенції відповідно до пункту 1 статті 28 – у перший день місяця, який починається після спливу тримісячного періоду після повідомлення про заяву, зазначену у цій статті.

Стаття 32

Заяви

1. Заяви, зазначенні у статтях 19, 20, 21, 22 і 26, можуть бути зроблені під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання, або у будь-який час після цього, і можуть бути змінені чи відкликані у будь-який час.

2. Заяви, зміни та відкликання повідомляються депозитарію.

3. Заява, зроблена під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання набирає чинності одночасно з набранням чинності цією Конвенцією для відповідної Держави.

4. Заява, зроблена пізніше, і будь-яка зміна чи відкликання заяви, набирають чинності у перший день місяця, який починається після спливу тримісячного періоду з дня отримання повідомлення депозитарієм.

5. Заява згідно зі статтями 19, 20, 21 та 26 не застосовується до виключних угод про вибір суду, укладених до набрання нею чинності.

Стаття 33

Денонсація

1. Ця Конвенція може бути денонсована шляхом направлення письмового повідомлення депозитарію. Денонсація може бути обмежена окремими територіальними одиницями з неуніфікованими правовими системами, до яких ця Конвенція застосовується.

2. Денонсація набирає чинності у перший день місяця, який починається після спливу дванадцятимісячного періоду з дня отримання повідомлення депозитарієм. Якщо у повідомленні вказується більш тривалий період, необхідний для набрання денонсацією чинності, денонсація набирає чинності після спливу такого більш тривалого періоду з дня отримання повідомлення депозитарієм.

Стаття 34

Повідомлення від депозитарію

Депозитарій повідомляє членів Гаазької конференції з міжнародного приватного права, а також інші держави та Організації регіональної економічної інтеграції, які підписали, ратифікували, прийняли, затвердили або приєдналися відповідно до статей 27, 29 та 30, про:

- a) підписання, ратифікації, прийняття, затвердження і приєднання, зазначені у статтях 27, 29 та 30;
- b) дату набрання Конвенцією чинності згідно зі статтею 31;
- c) повідомлення, заяви, зміни і відкликання заяв, зазначені у статтях 19, 20, 21, 22, 26, 28, 29 та 30;
- d) денонсації, зазначені у статті 33.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, належним чином уповноважені на це, підписали цю Конвенцію.

Учинено в м. Гаага, 30 червня 2005 року, англійською і французькою мовами, обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який здається на зберігання до архівів Уряду Королівства Нідерланди та засвідчена копія якого надсилається дипломатичними каналами кожній державі-члену Гаазької конференції з міжнародного приватного права на час її 20-ї сесії та кожній державі, яка брала участь у цій сесії.